

dat God met mij is. En wèer denk ik aan Vader en Moeder, die vanavond de knieën gebogen hebben, ook voor mij. Morgen zullen ze 't weer doen.

Nu sluit ik de balkon-deuren, en ga naar mijn slaapkamertje.

Ik val niet direkt in slaap, maar lig nog even wakker.

Wat zijn deze twee maanden, dat ik mijn ouwe kast in Amsterdam weer gehuurd heb voor mijn laatste tentamens, vlug omgevlogen! Nog een paar weken, dan.....

In gedachten zie ik mijzelf op den preekstoel. Gods Woord bedienend.

Wèer voel ik de majesteit van dat Woord — de verantwoordelijkheid van dat werk — de zwakheid van den mensch — den mensch, dien God wil gebruiken..... o, hoe zwàar — hoe hèèrlijk tegelijk.....

☒ (Wordt vervolgd)

HET CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT *)

AAN HET CHRISTELIJK DAGBLAD EN AAN het Christelijk boek wordt onder ons volkomen terecht veel aandacht gewijd. Minder, als we ons niet al te zeer vergissen, aan het Christelijk tijdschrift. En toch verdient ook dat onze volle belangstelling.

Het tijdschrift staat als het ware tusschen de courant en het boek. De ieder voortdrijvende haast onzer dagen maakt, dat voor velen het dagblad alles is, wat ze lezen. Met het bezwaar, dat soms heel een kostelijke avond, die niet bepaald voor het een of ander bestemd is, met de courant wordt doorgebracht. Het boek verliest zeker aan waardeering. Behalve de courant doen bioscoop en radio een voortdurend beroep op de belangstelling van hen, die anders een boek zouden lezen. En zoo blijft menig boek, ook al is het in huis, ongeopend of als uitspanning voor de meestal niet lange vakantie bewaard.

Hier krijgt nu het tijdschrift beteekenis. Het kan meer doen dan het dagblad aan de algemeene vorming en aan de geestelijke opbouw. Reeds omdat het in rustiger stemming wordt gelezen. Het kan beter dan het dagblad schrijven over onderwerpen, die nu wel niet aan de orde van den dag zijn, maar toch de belangstelling verdienen. Het kan zich bewegen over uitgestrekte terrein. Het kan in zijn verhalen op hooger peil blijven dan menig dagbladfeuilleton weet te bereiken. Het wordt beter gedrukt en schooner verlucht.

En toch wordt het geen boek, dat afschrikt door zijn dikte. Een boek, dat men toch geen tijd heeft om te lezen; dat soms meer inspanning vraagt dan onze tijd wil geven. Ik keur dat niet goed. Ik stel alleen eenige feiten vast.

Daarom is het tijdschrift in onze dagen van groote waardij. Het geeft den onrustigen mensch naast de courant op zijn vrije avonden, wat hij om mensch te blijven niet missen kan. Korte stukken op allerlei gebied. Niet te lang en niet te zwaar, goed verlucht; die even opheffen boven het gewone peil van het alledaagsche leven. ☒

Zie ik zóó de beteekenis van het tijdschrift, dan mag ik daaraan toevoegen, dat Timotheüs als Christelijk tijdschrift zijn plaats met eere inneemt. Daar zijn meer goede Christelijke tijdschriften. Maar onder die houdt Timotheüs zijn eigen karakter. Allereerst door zijn warmen, teederen toon, die altijd weldadig aandoet. Jezus Christus in Zijn verzoenend lijden staat steeds in het middelpunt. In de tweede plaats, omdat ondanks de steeds grootere zorg, die aan de verluchting wordt gewijd, toch de inhoud hoofdzaak blijft.

Daarom kan Timotheüs het tijdschrift zijn voor het Christelijk gezin en is het ook geschikt voor Evangelisatie.

*) Een woord, dat Prof. Dr. F. W. Grosheide zond om voor te lezen aan den Timotheüs-maaltijd, waaraan hij zelf verhinderd was deel te nemen.

ZOO GIJ IEMANDS ZONDEN VERGEEFT

OP EEN CONFERENTIE WERD GESPROKEN over Johannes 20 vers 23. De meeningen over die plaats waren nogal verdeeld. Nadat het debat eenigen tijd geduurd had, kreeg de oude dominee Beerens het woord. Hij zei: „Laat mij inplaats van een lange uitlegging u het verhaal van een eigenaardige ervaring geven.

„Eenige jaren geleden kwam er een metselaar bij mij, die mij als een rechtschapen, meelevend man bekend was. Hij vertelde mij met bevende lippen en bewogen hart, dat hij een brandstichter was en een groot kwaad op zijn geweten had. Toen hij een jongen van zestien jaar was, had hij louter uit lust om eens een grooten brand te zien, de schuur van zijn buurman in brand gestoken. „Dertig jaar,” vervolgde hij, „heb ik die zware schuld gedragen; eerst kwelde het geval mij weinig, maar een paar jaar geleden is mijn geweten ontwaakt en laat mij geen rust. Dag en nacht pijnigt het mij als met geeselslagen. Ik ben wanhopig. Moet ik mij bij de politie aangeven of niet?”

„Ik keek den man aan. Hij hoorde tot de beste menschen uit mijn gemeente. Hij was met een uitnemende vrouw getrouwd, had vijf schatten van kinderen, drie jongens en twee meisjes, waarin ieder, die ook maar een beetje van kinderen houdt, plezier moet hebben. In mijn oog vormden deze zeven menschen een voorbeeldig gezin, zooals er maar weinig zijn. Des te pijnlijker trof mij de bekentenis van den man. Met een zucht tot God, dat Hij mij helpen mocht om het juiste woord te spreken, vroeg ik den man: „Heeft de eigenaar van de schuur schade geleden?” Het antwoord was: „Neen, de schade was door een hooge verzekering geheel gedekt.” Toen ging ik verder: „Is er iemand door den brand benadeeld of bezeerd?” „Neen,” antwoordde hij. „Niemand heeft eenige schade geleden. Het was een avond zonder wind. De brandweer kon den brand gemakkelijk in zijn macht houden en blusschen.” Toen vroeg ik: „Is er ook iemand onschuldig in verdenking gekomen?” Ook op deze vraag kon hij een bevredigend antwoord geven. En daarom zei ik tegen mijn bezoeker: „Als God in Zijn barmhartigheid uw zonde een heel menschenleven lang bedekt heeft en u in uw vrouw en kinderen een groote taak heeft opgedragen, dan hebben wij menschen geen recht den mantel der Liefde weg te trekken, waarmee Hij uw zonde heeft bedekt. Daarom vergeef ik u in den Naam van onzen Heere Jezus Christus u uw groote zonde. Ze is door de onuitsprekelijke genade van onzen Heiland uitgedelgd. Vertrouw op God en prijs Hem door een rechtschapen en vromen wandel in het licht van Zijn Woord!”

„Op dit woord is de man welgemoed en getroost geworden en met een vroolijk gezicht weggegaan, in het blijde vertrouwen, dat zijn zonde vergeven was.

„Ik heb gedacht, dat ik gehandeld had naar het woord van den Heere Jezus: „Zoo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven.”

„De man is eenige weken geleden zacht en zalig heengegaan, zoodat ik nu van dit geval wel spreken mag. Mogen wij allen verstaan, wat ons de opgestane Heiland voor wonderbare gave heeft geschonken, toen Hij Zijn discipelen het recht verleende, om in Zijn Naam den menschen hun zonden te vergeven — of te houden. Dat is een stuk van het priesterschap aller geloovigen.”

D.